

Nr 441.

Av herr **Lauren m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 165, med förslag till förordning om fastighetstaxering åren 1925 och 1926 m. m.*

I proposition nr 165 framlägger Kungl. Maj:t förslag till förordning om fastighetstaxering åren 1925 och 1926, innefattande i huvudsak, att de taxeringsvärden, som blivit åsatta vid 1922 års allmänna fastighetstaxering eller som sedermera blivit fastställda i stället för dessa värden, skola oförändrade gälla.

Till grund för 1922 års taxering låg bestämmelserna i förordningen av den 7 juli 1921 §§ 6 och 7, som stadgade att taxeringsvärdet skulle åsättas efter ortens pris och med hänsyn till de förhållanden som rådde vid 1921 års utgång. Redan under våren 1922 klagades över att dessa värden i synnerhet i fråga om jordbruksfastighet voro för höga och besvärerna över taxeringen i de olika orterna blevo mångdubbelt större än någonsin förut. Förordningens bestämmelser hindrade emellertid ändringar och besvärerna ogillades i allmänhet. Under 1923 kunde och under 1924 kan ingen ändring göras i taxeringen än den som möjligen blir beslutad efter besvär, som ännu ligga oavgjorda i kammarrätten, men man hade hoppats att ny värdering skulle göras nästa år. Det kan nämligen icke motsägas, att värdet å jordbruksfastighet fallit oerhört sedan 1921 års utgång och det ligger en orättvisa i att fortfarande behålla dessa värden. Att innehavare av jordbruksfastighet behöver påläggas bevillning därför att egendomens avkastning överstiger 6 % hör numera också till sällsyntheterna. Följer man försäljningsprisen skall man också finna, att egendomar ofta utbjudas under taxeringsvärdena och bankerna vägra ej sällan att vid belåningen rätta sig efter dessa värden.

Vid taxering av annan fastighet äro förhållandena delvis omkastade. Särskilt i städerna har fastighetsavkastningen stigit efter hyreslagens borttagande och det torde redan vid 1924 års bevillningstaxering visa sig att flera fastigheter än förr lämna mera än 5 % å taxeringsvärdet i överskott. Men även om så är fallet finnas dock en hel del under krisåren uppförda byggnader, vars värden nu betydligt reducerats och därför tarva en sänkning.

Det ligger således i öppen dag huru fullkomligt oriktigt det är att under ytterligare två år bibehålla värden, som sakna grund i verkligheten. Men,

invänder man, för att rätta detta missförhållande kräves en omtaxering med därav följande besvär och kostnader. Delvis är detta sant ifall omtaxering genom fastighetsnämnd skall ske, men både besvär och kostnader kunna även i så fall nedbringas i högst väsentlig grad. De fastighetsuppgifter, som lämnades 1921, äro fortfarande fullt giltiga beträffande jordbruksfastighet och kunna obehindrat läggas till grund för en revision av de då åsatta värdena. Naturligtvis skulle det stå ägare av all fastighet fritt att inkomma med framställning om ändring på grund av nu rådande förhållanden, under det att *skyldighet* att lämna uppgift endast skulle träda i kraft efter infordran.

Men frågan torde kunna lösas på annat sätt. Genom att berättiga 1925 och 1926 års taxeringsnämnder att, där värdena uppenbarligen äro för höga, sänka dessa vunnas ändamålet: en rättvis taxering. Det torde ej ligga någon fara i att ge nämnden detta uppdrag, ty länsstyrelserna komme nog att sörja för, att sänkningen bleve enhetlig inom resp. län. Dessutom borde föreskrift lämnas därom att varje sådan sänkning skall motiveras i taxeringsnämndens protokoll, varigenom en rent godtycklig eller mekanisk ändring förhindrades.

På grund av vad ovan anförts hemställes därför,

att riksdagen måtte vidtaga sådan ändring i Kungl. Maj:ts proposition, nr 165, att förslag till förordning om fastighetstaxering åren 1925 och 1926 erhåller följande ändrade lydelse:

2 §.

De taxeringsvärden — — — — — skola oförändrade gälla *därest ej taxeringsnämnden med hänsyn till nedgången i fastighetsvärdena finner en allmän sänkning påkallad*, dock att nya taxeringsvärden — — — — — må ock nytt taxeringsvärde åsättas.

Har sådan sänkning, som omförmäls i första stycket av denna §, vidtagits, skall fullständig motivering för beslutet intagas i taxeringsnämndens protokoll.

Stockholm den 1 april 1924.

Erik Laurén.

Karl Magnusson,
Skövde.

Emil Bengtsson.

Oscar Lundquist.

Carl Arv. Andersson.

O. A. Ernfors.

Janne Nilsson.

Th. Gardell.